Mehmet (Tirat)

Oyunun Adı: Hayaller ve Gerçekler
Yazar: Kemal Oruç

MEHMET – Diğer çoğu hastalıkta olduğu gibi benimkinin de temelleri çocukluğuma dayanıyor. Hayır hayır düşündüğün gibi baskı altında falan büyümedim, şiddete de maruz kalmadım. Bahçesinde onlarca ağaç olan bir evde büyüdüm. Bir sürü arkadaşım vardı ve çok da iyi bir ailem. Şimdi "bütün bunlara rağmen nasıl oldu da kafayı yedin" diye soracaksın bana. Peki söylüyorum: Benim hastalığım; insanlara mutluluk vermek… Bakma bana öyle garip garip. Ciddiyim ben. Küçüklüğümden beri çevremdeki herkese bıkmadan, usanmadan mutluluk vermeye çalıştım. Başkaları mutlu olduğunda ben daha da mutlu oldum. Neden diye sorma sakın. Ben gerçek bir insan olmaya çalıştım. Bir de çocukluğumda bir film izlemiştim. İnsanları sadece güldürerek tedavi eden bir doktor vardı filmde. Ondan etkilenmiş olabilirim biraz. Düşünsene; ilaç yok, sadece gülücükler var. Bunu kendime vazife olarak aldım ve büyüyüp kocaman bir adam olana kadar da herkesi mutlu etmeye çalıştım. İnsanların sorunlarını dinlemek ve çözümler üretip onlara sunmak hoşuma gidiyordu. Hatta biliyor musun öyle güzel bir mutluluk zinciri kurmuştum ki bir kişinin sorununu başkalarıyla tartışıp fikirleri sentezliyor ve en iyi çözümü o kişiye sunuyordum. Bütün bunları not ettiğim ocaman bir defterim vardı. Nitekim gel gör ki işler pek yolunda gitmemeye başladı. İnsanlar bir süre sonra bana sırt çevirdiler. Hep gülmek olmazmış. Sorunları da yaşamak, hüznü de tatmak gerekirmiş. Beni her an mutlu görenler artık bana bir uzaylıymışım gibi bakmaya başladılar. Aslında onların biraz da haklı olduğunu anladığımda artık çok geçti. Dışlanmıştım. Nasıl ki büyük bunalımlar yaşayanlar deli ilan ediliyorsa hep mutlu olanlar için de aynı şey geçerliymiş.

Anlayacağın sonunda kendimi bu ruh sağlığı hastanesinde buldum. Kendini bulmak… Ben gerçekten kendimi burada buldum çünkü burada bir sürü sorunlu var. Ve ben de hepsinin yardımına koşabilirim.